

ESPÀRTAC O NERÓ

Són ja massa nombroses les exaccions que es cometen sovint, per ací, per allà: cabines telefòniques sabotejades, rètols de circulació torçats o arrencats, papereres vinclades, parets empastifades d'inscripcions, ascensors i escales amb cremadisses de cigarrets, seients públics malmesos, banquets de vagonets de tren estripats, i cent altres actes de vandalisme comesos subreptíciament, covardament, amb mal gust i que, a la curta o a la llarga, paguem tots.

Es inacceptable que la nostra vida col·lectiva ens sigui emmetzinada per una minoria de gent, majoritàriament jove, (ovelles esgarriades), egoista, intolerant, vanitosa, mal educada i que es creu que tot li és degut.

Paral·lelament, em sembla que vivim una època massa permissiva. Estem en una societat en la qual els uns temen d'exercir represàlies que podrien passar per autoritàries, i els altres callen lamentablement perquè no **volen embolics**. Laxisme oficial i inèrcia popular. Bons dies ens esperen si ens deixem envair per la passivitat. D'altres, encara, tenen excessiva tendència a culpabilitzar-se, i troben excuses a totes les transgressions.

És molt fàcil de dir: «no sabem estimar ni comprendre els joves i menyspreem llurs aspiracions»; o: «si roben, maten, violen o operen amb violència és culpa de la nostra societat». Això es pur masoquisme o simple demagogia. Jo no hi passo i no em sento pas responsable si hi ha certa joventut insolent que confon llibertat amb llibertinatge.

Seria tendències de caure en generalismes i posar a tota la joventut dintre de la mateixa panera. Hi ha altres classes de joves: els conformistes (que no fan ni mal ni bé) i els que són generosos, estudiosos, respectuosos dels bens comuns, conscienciosos de que si tenen drets, tenen, en contrapartida, certs deures, éssent àvids fervents de progrés i de justícia social. Aquestes dues categories formen, afortunadament, una majoria.

Que se'm permeti d'analitzar de modesta manera les causes que a mi em semblen generadores de les màcules socials que motiven el comportament d'aquella joventut desharmonitzada:

- Parcialment, l'atur forçós; però això ni excusa ni ho justifica tot.
- Carència o insuficiència en l'ensenyament de la moral.
- Sovint, feblesa parental en no saber imposar-se quan si és a temps.
- Manca de rigor en la producció i en la programació televisiva, cinematogràfica i altres mitjans de comunicació.
- Excés de tolerància estatal i col·lectiva.

Aquestes defallències són imputables als adults.

(Una de les grans dissorts de la humanitat és que la joventut perd la confiança en els adults i que aquests desconfien de la joventut).

Examinem, ara, les debilitats atribuïbles a la jovenalla irreflexiva:

D'ençà, potser, mig segle, per obra i màgia d'una espècie de mimetisme i de la incontenible seducció de molts espectacles que se'ls ofereixen, es presenta un fenomen que els sociòlegs ja deuen estudiar.

El fet de que a un ídol de l'espectacle se li ocorreixi de vestir-se o de pentinar-se d'una manera tan original com extravagant, és, tal vegada, una marca (ben migrada, als meus ulls) de personalitat que la celebritat li fa possible. Imitar-lo ja no és prova de personalitat; és, només, simiesca còpia.

Si un personatge de pel·lícula esdevé cèlebre per les seves excèntriques malifetes tot i reeixint conquestes femenines, es troben fàcilment joves que somnien en identificar-s'hi. Es un comportament nihilista. Val més copiar de les forces vives resultat de l'esforç i de la intel·ligència que no pas calcar de la immoralitat i de la ficció. Seria racional que es sabés escollir (i perfeccionar, si cap) allò que és bo i rebutjar allò que és nefast. Val més imitar al Crist que a Hitler. **Val més imitar a Espàrtac que a Neró.**

Revelar-se sense violències –sovint supèrflues i capricioses– contra la injustícia i l'arbitrari, és positiu i munífic, sobretot en una època en la qual el silenci dels més esdevé una covarda institució.

Tenir rencor contra els de les generacions anteriors reprotxant-los que la societat actual és imperfecta, i pretenent que ells, (els de la genitura d'avui), ho farien millor, és absurd i estèril, car d'ençà que el món és món, aquest no ha deixat de millorar la condició humana, gràcies, sens dubte, als atrevits i clarividents que saberen enfrontar-se contra les forces retrògrades i omnipotents. No s'adonen de què formen part de l'engranatge que és la vida, en la qual avui succeeixen a llurs antecessors i que demà seran substituïts per llurs propis fills.

No és pas, per exemple, arrencant l'aparell d'una cabina telefònica –d'innegable utilitat pública– que redreçaran les arbitriats que incontestablement existeixen. Cal, sense debilitats, ensenyar la virtut de l'esforç i el respecte dels bens col·lectius i de les persones. Ajudem-los a encarar-se amb el món sublimant-los allò que té de bo i aguerint-los contra el que és social i humanament injust. Introduïm-los sobre la vanitat de l'egoïsmes. Fem-ne cavallers de generositat perquè el nostre globus sigui demà guiat fecundament per ells, la Pau i la Llibertat com a senyeres.

Em sembla que tothom pot constatar que avui es realitzen forces coses per a la nostra jovenalla; potser no a bastament encara, però el fet és innegable; l'esport, per exemple, els és més accessible avui que ahir gràcies als polideportius que s'erigeixen per ci, per lla. Idem en l'àrea associacionista. I, en el pla local, sempre hi ha d'altres activitats que la de freqüentar discoteques i altres indrets en irrecuperables temps perduts: biblioteca, agrupacions de sà esbargiment, activitats d'utilitat pública, associacions culturals, etc. («L'Escalenc», per mostra, demana llur col·laboració).

Tots plegats redrecem el timó; els corrents actuals ens porten de cap vers esculls funestos. La comprensió, justa, però rigurosa, esdevé imperiosa.

SADERRA

SASTRERIA

Vilabrú

ROSA·MARIA BALLESTA

CENTRE D'ESPECÍFICS

FÒRMULES MAGISTRALS

FARMÀCIA

Pintor Joan Massanet, 4 - Tel. 77 15 75
L'ESCALA - Alt Empordà